

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

MEGANA MIRANDA

Perfektā svešiniece

MUMS KATRAM IR KĀDS
NOSLĒPUMS...

MEGANA
MIRANDA

Perfektā svešiniece

MEGAN
MIRANDA

The Perfect Stranger

MEGANA
MIRANDA

Perfektā svešiniece

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Mi 757

Copyright © 2017 by Megan Miranda
Credit shall be given to Simon&Schuster, Inc.
as the original publisher.

Meganas Mirandas romāna "Perfektā svešiniece"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaiivode
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Simon Vera/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-927-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

Veltīts Lūisam

Prologs

Palieveni kaķis taisija ierasto troksni tik skaļi, ka skrāpēšanās rezonēja guļamistabas cietkoksnes grīdas dēļos. Pašā nakts melnumā nerimtīgais dzīvnieks iezīmēja savu teritoriju, asinot nagus pret koka balstu.

Apsēdusies uz gultas malas, es padauzīju kājas pret grīdu. “Esiet tik labi un ļaujiet man aizmigt.” Tā bija kļuvusi par manu pastāvīgo kluso lūgšanu visam, kas apkārt nē rodams dzīvs vai nedzīvs, jebkurai dabas daļai, kas lika sevi manīt tajā vai citā naktī.

Skrāpēšanās apklusā, un es no jauna palīdu zem segas.

Dzirdi sasniedza citas jau itin labi iepazītas skaņas, sacīsim, vecā atsperu matrača čikstoņa, circeņa dziesma, vēja auri, tam brāžoties cauri ielejai. Par manu jauno dzīvi atgādināja itin viss – gulta, kurā es gulēju, ieleja, kurā dzīvoju, naksnīgi čuksti “tu esi šeit”.

Es biju audzināta dzīvei pilsētā, radusi pie cilvēku balsīm aiz loga, auto signāliem ielās, vilcieniem, kuru kustība aprimst tikai pēc pusnakts, tāpat arī pie soļiem virs

galvas, durvju aizciršanās, ūdens šalkoņas kanalizācijas caurulēs. Tas viss nespēja traucēt manu miegu.

Šajā mājā valdošais klusums reizēm darīja mani nerozu, tomēr tas bija labāks nekā dzīvnieku taisītie trokšņi.

Pie Emijas es pieradu uzreiz. Viņas auto dzinēja klepojošās skaņas piebraucamajā ceļā nomierināja, viņas soli priekšnamā ieaijāja mani miegā, turpretī ar kaķiem, circeņiem, pūcēm un kojotiem negāja vis tik viegli.

Tas mainījās tikai pēc četriem mēnešiem – gluži kā gadalaiks.

Mēs te bijām ieradušās vasarā – vispirms Emija, pēc dažām nedēļām es. Mūsu istabas atradās iepretī. Mēs gulējām, aizvērušas durvis un uzgriezušas gaisa kondicionētāju uz maksimālo jaudu. Jūlijā nakts vidū pirmo reizi izdzirdējusi raudas, es uzrāvos sēdus un nodomāju: “Emija!”

Tas bija apslāpēts vaids, itin kā agonijā mocītos dzīva būtne, un manu prātu tūlīņ pildīja iztēles ainas, kur Emija cīnās pēc elpas un tver pie kakla vai arī ir saļimusi uz putekļainās grīdas. Pārskrējusi pāri gaitenim, es satvēru viņas durvju rokturi, kas izrādījās nobloķēts, bet tajā pašā mirklī Emija atrāva vaļā durvis, raudzīdamās mani ar plaši ieplestām acīm. Uz mirkli viņa izskatījās tikpat jauniņa kā mūsu pirmajā tikšanās reizē, kad mēs nesen bijām beigušas studijas, tomēr acu apmānā bija vainojama tumsa.

– Vai tu dzirdēji? – Emija nočukstēja.

– Man likās, ka skaņas nāk no tavas istabas.

Viņas pirksti apklāva manu delnas locītavu, caur neaizklāto logu iespīdējusi mēnesnīca lika iezaigoties viņas acu baltumiem.

– Kas tas bija? – es jautāju. Gadiem ilgi darbojoties Miera korpusā, Emija bija dzīvojusi neskartas dabas vidū, tālab radusi pie nepazīstamā un negaidītā.

Skaņa atkārtojās tieši zem mums, un Emija nervozi salēcās. – Es nezinu.

Mēs bijām gandrīz vienāda auguma, tikai viņa bija daudz kalsnāka. Pirms astoņiem gadiem bija otrādi, bet prombūtnē pavadītajā laikā Emijas apaļumi bija pagaisuši. Radās sajūta, ka tagad es esmu tā, kurai jāsargā viņa no briesmām, ja no draudzenes vairs nav atlicis nekas cits, vien bālums un stūrainie vaibsti.

Tomēr pirmā sakustējās tieši viņa, bez trokšņa virzoties projām pa gaiteni, papēžiem teju neskarot grīdu. Es viegliem soļiem sekoju, elpodama klusi un sekli.

Visādam gadījumam es satvēru klausuli telefona aparātam, kas karājās pie virtuves sienas, bet Emijai bija cits nodoms. Paķērusi no atvilktnes lukturīti, viņa lēni atvēra ārdurvis un izgāja uz lieveņa. Mēness gaisma darīja maigāku viņas auguma apveidu, vējš bužināja tumšos matus. Viņa pārslidināja lukturīša gaismas staru koku ielokam un kāpa lejā.

– Emija, pagaidi! – es uzsaucu, bet viņa nelikās dzirdam un nogūlās uz vēdera zemē, lai paspīdinātu gaismu zem lieveņa. Atskanēja vēl viens spalgs brēciens. Es pieķēros pie koka margām, bet Emija apvēlās uz muguras,

viņas pleci notrīsēja aizturētos smieklos, pirms tie izlauzās no krūtīm, lai uzvirpuļotu pretī nakts debesīm.

Atskanēja šņāciens, no mājas apakšas izšāvās spalvainā švīka, kas acumirkli pazuda mežā, tai sekoja otra. Pleciem joprojām trīsot, Emija uzslējās sēdus.

– Mēs dzīvojam tieši virs kaķu bordeļa, – viņa pavēstīja.

Manās lūpās ievijās dziļa atvieglējuma pilns smaids.
– Nav brīnums, ka īres cena bija tik pievilcīga.

Smieklī pamazām apsīka, jo Emijas uzmanību piesaistīja kaut kas cits. – Ai, palūk! – Viņas vājā roka norādīja uz debesīm man aizmugurē.

Pilnmēness, nē, pat supermēness, tā to mēdz dēvēt. Dzeltens, tik tuvu Zemei, lai spētu mainīt gravitācijas spēku, liktu mums jukt prātā un satracinātu kaķus.

– Mēs varam salikt priekšā izdedžu blokus, lai kaķi neļien zem lieveņa, – es ierosināju.

– Laba doma, – Emija atzina.

Pats par sevi saprotams, ka mēs to neizdarījām.

Emijai patika doma par kaķiem, veciem koka namiņiem mežos un lieveņiem, kuros dēd šūpuļkrēsli. Patika arī vodka un šautriņu mešana, tēmējot kartēs, kamēr tiek dzerts stiprs alkohols. Patika arī liktenis.

Ticībā pēdējam viņa bija gluži nepārspējama.

Tieši tāpēc Emija bez mazākās šaubīšanās uzskatīja, ka mūsu pārceļšanās uz šejieni ir pareizā izvēle. Pēc astoņu gadu pārtraukuma liktenis mūs atkal bija savedis kopā krēslainā bāra telpā. – Tā ir zīme, ka mums tas ir jādara, – viņa

tad atzina. Dzēruma dūmakā tas šķita nevainojami saprātīgs secinājums, un mūsu apmiglotās domas šķita savijamies kopā, lai saplūstu vienā gultnē.

Arī kaķi droši vien bija zīme, tikai man nekļuva skaidrs, kāds ir tās vēstījums. Kur nu vēl pārmērīgi lielais mēness, jāņtārpiņi, kas uzmirdēja reizē ar Emijas smiekliem, mitruma piesātinātais gaiss, tik blīvs, ka spētu vai aprīt mūs kā purva akacis.

Pēc tās nakts ikreiz, kad atskanēja troksnis un es izbailēs pielēcu kājās no izsēdētā brūnā divāna vai no ieras-tās vietas pie virtuves galda, Emija paraustīja plecus un noteica: – Tie ir tikai kaķi, Lija.

Tomēr vēl nedēļām ilgi man sapņos rādījās daudz lielākas radības. Ik rītu es pametu lieveni vienā lēcienā, iztēlodamās zem tā saritinājušos vai zemei pieplakušus dzīvniekus ar tumsā gailošām dzeltenām acīm. Čūskas. Jenotus. Klaiņojošus, trakumsērgas apsēstus suņus.

Vēl vakar viens no skolotājiem stāstīja, ka viņa pagalmā pabijis lācis. Tieši tā – lācis pagalmā, nieks vien, ko cilvēks var pamanīt vai arī atstāt bez ievēribas. Sacīsim, tāds sīkums var būt grafiti zīmējums uz tilta pārvada, izdegusi ielas laterna. Vai gluži vienkārši lācis.

– Vai jums nepatīk lāči, mis Stīvensa? – Plati smaidošais kolēģis bija jau gados, krietni izplūdis miesās, laulības gredzens kā protestējot bija dziļi iegrauzies druknajā pirkstā. Viņš mācīja vēsturi un šķita allaž dodam priekšroku savam priekšmetam, nevis realitātei.

– Kuram tad patīk lāči? – es attraucu, gaitenī mēģinādama aizspraukties viņam garām.

– Nenāktu par ļaunu, ja jums iepatiktos šie dzīvnieki, jo jūs esat pārcēlusies uz dzīvi lāču valstībā. – Viņš runāja skaļāk, nekā būtu nepieciešams. – Jūs visi būvējat savus mājokļus tur, kur mīt viņi. Kur tad lai lāči paliek?

Sāka riet kaimiņu suns, un es pametu skatienu aizkaru spraugā, lai konstatētu, ka pamazām aust rīts.

Par spīti manām agrākajām cerībām uz dabas aromātu, koka namiņu un šūpuļkrēslu valdzinājumu, kā arī jauna sākuma apsolījumu, šādos rītos es joprojām alku pēc pilsētas, kafijas krūzes jauna stāsta medībām, lepnuma, redzot iespiestu savu vārdu.

Pēc ierašanās es biju izbaudījusi ilgstošu vasarīga miega periodu, kad dienas virknējās cita aiz citas, dāvājot man svētlaimīgu bezdomu eksistenci. No rītiem es piepildīju kafijas krūzi un nokāpu pa lieveņa koka pakāpieniem, lai uz mirkli sajustu sevi tuvu jo tuvu zemei – elementam, ar kuru agrāk lāgā nebiju saskārusies. Pēdas iegrima augsnē, zāles stieбри spraucās starp kāju pirkstiem, ļaujot man apjaust, ka šī vieta ir mani pieņēmusi.

Tomēr citkārt mieru nomainīja izolētības sajūta, kas manī uzvilņoja gluži kā muskuļu atmiņa.

Reizēm es sapņoju, ka pasaulē uzradies kāds zemisks hakeris, kuram izdevies iznīcināt visu interneta tīklu, tādējādi mazgājot mūs visus tīrus, un es drīkstu atgriezties, lai sāktu visu no jauna un būtu tā pati Lija Stīvensa, par kādu es biju sevi izveidojusi.

Pirmā nodaļa

Emija dēvē par raksturu šai mājai piemītošās divainības, sacīsim, neloģisko plānojumu vai gaužām vājo ūdens spiedienu dušā.

Iespaidīga lieluma bīdāmās stikla durvis no lieveņa veda tieši dzīvojamā istabā un virtuvē, aiz tās bija gaitenis ar divām guļamistabām un kopīgu vannas istabu. Galvenā ieeja atradās gaitēņa galā un bija vērsta pret mežu, radot iespaidu, ka mājas proporcijas gan ir pareizas, tikai novietojums aplams.

Droši vien labākais būtu tas, ka māja skaitās mana, tomēr apgalvojums nebūs gluži patiess, kaut arī īres līgumā ir ierakstīts mans vārds, ledusskapī glabājas manis iegādāti produkti un man pieder pat stiklu tīrāmais līdzeklis, kas iznīcina ziedputekšņu nosēdumu traipus uz bīdāmajām durvīm.

Tomēr māja joprojām pieder kādam citam, mēbeles arī. No iepriekšējās dzīves es neesmu īpaši daudz paņēmusi sev līdzi. Ja labi padomā, vienas guļamistabas dzīvokli

Apdomības centra kompleksā Bostonā neatradās īpaši daudz tāda, kas piederētu man, tikai daži augsti bāra ķebļi, neizmantojami standarta augstuma galdam, divi tualetes galdiņi, dīvāns un gulta, kuras pārvešana maksātu vairāk nekā jaunas mēbeles iegāde.

Reizēm nudien jābrīnās, vai mātes sacītie vārdi, kas joprojām turpina skanēt ausīs, padara šo vietu un manu izvēli par kaut ko apšaubāmu un mazvērtīgu.

Pirms devos projām no Bostonas, gan sevis, gan mātes labad nopūlējos atrast pietiekami pārliecinošus vārdus, lai radītu viņai iespaidu, ka šīs kardinālās pārmaiņas ir uzskatāmas par apzinātu un atbildīgu lēmumu, apelējot arī pie viņas krietnuma jūtām un labdarības aspekta. Reiz man gadījās dzirdēt, kā māte raksturo saviem draugiem mani un manu māsu: “Rebeka palīdz tiem, kurus ir iespējams izglābt, bet Lija runā to cilvēku vārdā, kas vairs nav glābjami.” Tas ļāva iztēloties vārdus, kādos māte ietērs ziņu par manu pēkšņo lēmumu: “Mana meita ņem tādu kā atvaļinājumu, lai palīdzētu trūcīgiem bērniem.” Ja vispār eksistē cilvēks, kas spēj kaut ko tamlīdzīgu izdarīt pārliecinoši, tad tā ir mana māte.

Sāksim ar to, ka pārceļšanās ideju es uzdevu par savējo, nevis atzinu iesaistišanos citas personas plānos, jo man tobrīd nebija, kurp doties. Jo ilgāk es saglabātu inertumu, jo ciešāk tīkls savilkto ap mani.

Mēs ar Emiju bijām veikušas pirmo iemaksu, un es jau nedēļām ilgi iztēlojos šo jauno citādas pasaules versiju, tomēr zvans mātei prasīja pamatīgu saņemšanos. Es to arvien atliku, zinādama, ka māte tūdaļ posīsies ceļā uz